

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

Contr. I. Vtrum actus Fidei possit esse Evidens in Attestante.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

CAPVT IV.

DE OBSCVRITATE FIDEI, EIVSQVE
REPVGNANTIA CVM EVIDENTIA.

CONTROVERSIA I.

Virum Actus Fidei possit esse evidens in Attestante.

285. **D**iximus suprà, Veracitatem Dei posse per actum evidentem ab habitu Fidei elicium attingi. Nunc queritur, an pari modo possit ipsa Revelatio aliquando per actum Fidei evidentem cognosci, non tantum evidentiâ morali, sed evidentiâ metaphysicâ, nullam formidinem admittente.

Observandum autem prius est, hanc questionem non esse merè de possibili, sed esse partim defacto, partim de possibili. Non enim queritur, an sit possibilis aliquis habitus, qui possit elicere actum Metaphysicè evidentem circa locutionem Dei, cognoscendo evidenter, eam esse locutionem Dei. Possibilitatem huius habitus concedunt DD. communiter, contra Bannez, opinantem, quòd sola Visio Beata possit habere hanc evidentiâ. Vtrum autem huiusmodi habitus & actus illius esset dicendus habitus & actus Fidei, esset questio de vocabulo. Queritur ergo, an Habitus Fidei defacto nobis infusus, possit elicere talem actum evidentem circa revelationem Dei, ita ut necessitaretur ad assensum : *Deus hoc loquitur.*

284. Prima sententia affirmat. Ita Scotus, Gabriel, Cajet. Vasq. Turrian. & Ripalda. qui tamen immeritò citat P. Conink d. 9. n. 91. solum enim admitit, posse cum actu fidei stare evidentiâ naturalem de revelatione Dei. Equè immeritò citat S. Thomam q. 5. a. 2. ubi admittit in Demonibus fidem, nixam evidentibus signis, quòd ea, quæ Ecclesia proponit credenda, sint vera : Sed, non dicit illam esse evidentiâ Metaphysicam, multò minus dicit, esse actum productum ab habitu supernaturali fidei. citat eundem q. 171. sed ibi potius est contrarius, dum in Prophetis ponit lumen quoddam transiens, nec illud vult esse habitum.

Secunda Sententia negat. Ita S. Thomas q. 1. a. 4. & q. 4. a. 1. quem sequuntur communiter Theologi. ob cuius auctoritatem præcipuè, (nam pleraque argumenta bene dissolvit Ripalda.)

287. DICO, probabilius esse, quòd à nostro Habitu Fidei non possit elici actus metaphysicè evidens circa revelationem Dei. Probatur. Vis & virtus nostri habitus non est extendenda ad alium tendendi & operandi modum, quàm ad illum, quem colligimus illi competere vel ab experientia, vel ex S. Scriptura. Sed actus habentes evidentiâ metaphysicam circa revelationem dari in viatoribus, nec experientiâ, nec ex Scriptura colligitur : ergo &c. Minor probatur. Ex Scriptura solum constat, Fidem esse argumentum non apparentium : ad Hebr. 11. pendere ab imperio voluntatis, & sic esse meritorios, adeoque habere talem tendentiâ in objectum, quæ non minùs quàm motus progressivus sit voluntaria. Porro hic modus tendendi notabilissimè differt ab eo, quo determinamur & necessitamur ab objecto.

286. DICES 1. definitionem illam S. Pauli adhuc salvari, quia S. Paulus videtur tantum excludere voluisse à motivo fidei evidentiâ per medium intrinsecum, quale medium non est revelatio Dei. Sed Contra, quia hac ratione S. Paulus nihil ignotum docuisset : quis enim ignorat auctoritatem loquentis esse objecto extrinsecam ? Intentio S. Pauli erat, commendare Hebræis fidei nostræ meritum, proveniens ex difficultate illius, ejusque necessitatem ad salutem, ut proinde non sint absterrendi difficultatibus : hoc autem est commendare fidem voluntariam.

287. DICES 2. Nostro Argumento probaretur, nec Veracitatem Dei attingi posse per actum elicium ab habitu fidei metaphysicè evidentem ; quod tamen suprà concessimus. 2. Negando sequelam & paritatem. Vt enim Veracitatem Dei attingere posset, & quidem evidenter, actus elicitus ab habitu fidei, erat omnino necessarium : quandoquidem homo potest naturali vi cognoscere evidenter, Deum esse summè veracem : non potest autem fides impedire evidentiâ specierum intentionalium, quibus vitur in attingenda veracitate.

288. DICES 3. Saltem casu quo alicui ipsa veracitas Dei non esset metaphysicè evidens, & tamen

Ccc 2